

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobců: a) B. I.
b) F. I.
c) nezletilý M. I.
zastoupen zákonnou zástupkyní – žalobkyní a)
všichni zastoupeni Z. P., obecným zmocněncem
bytem N. 158, P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018, č. j. OAM-847/ZA-ZA11-
ZA17-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobcům udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně a) jménem svým a svých dětí – žalobců b) a c) v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž v obecné rovině namítala, že v předchozím řízení byla zkrácena na svých právech a že žalovaný svým rozhodnutím porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a dále porušil ustanovení § 12, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
3. V doplnění žaloby žalobkyně a) [dále jen „žalobkyně“] shrnula, že o mezinárodní ochranu požádala z důvodu, že její manžel (*poznámka soudu: jeho žaloba je zdejší soudem vedena pod sp. zn. 32 Az 17/2018*) začal mít potíže ohledně provozování obchodu se smíšeným zbožím v centru Agri. On a jeho kamarád - vedlejší obchodník, byli obviněni z toho, že prodávají zboží organizaci PKK. V červenci 2016 byl uvedený kamarád uvězněn. Její manžel byl dvakrát vyslýchán policií. Ve druhém případě byl zadržen celou noc i s jejich nejstarším synem, propuštění byli ráno. Uvedla, že problémy jejího manžela jsou obtížemi celé rodiny, neboť je na něm závislá a je pro ni nemyslitelné, že by byl její manžel uvězněn.
4. Žalobkyně s odůvodněním napadeného rozhodnutí nesouhlasí, má za to, že naplnili podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu i pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Uvedla, že Turecko je stále ve výjimečném stavu a ze strany státních orgánů dochází k zásadnímu porušování lidských práv, policie se dopouští zneužívání svých pravomocí, mučení a nelidského zacházení a není za to vedena k odpovědnosti, soudní systém není nezávislý. Žalobkyně se obává návratu zpět do Turecka, neboť hrozí, že případ jejího manžela nebude posuzován spravedlivě a může být nezákonně uvězněn. Dále žalobkyně citovala a odkázala na aktuální zprávy o zemi původu (zprávu MZV USA o stavu lidských práv za rok 2017 v Turecku, zprávy nevládních organizací, zprávy z českých médií a tisku včetně webových odkazů) ohledně vnitropolitické situace v Turecku. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Připustil, že v současné době není v Turecké republice v oblasti dodržování lidských práv v různých oblastech života vše na požadované úrovni, zdůraznil však nutnost individuálního posouzení každé žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
6. K poukazu žalobkyně, že se Turecko nachází ve výjimečném stavu, žalovaný namítl, že např. i Francie je již tři roky ve výjimečném stavu. Uvedl, že sami žalobci v zemi původu žádné azylově relevantní potíže neměli. Skutečnost, že manžel žalobkyně byl dvakrát vyslýchán policií, nelze dle žalovaného považovat za pronásledování ve smyslu zákona o

azylu. Uvedl, že vyslýchání policií z různých důvodů (tj. jako podezřelí, svědci, poškození, obvinění a další), jsou i lidé ve vyspělých demokratických státech. Dále zdůraznil, že manžel žalobkyně je sice kurdské národnosti, avšak nebyl členem žádné politické strany ani hnutí a nijak se politicky neangažoval, veřejně proti režimu nevystupoval, naopak jako voják sloužil v soukromé ochraně tureckého prezidenta na jeho letním sídle. Zemi původu opustil letecky bez potíží, což rovněž nesvědčí o zájmu státních orgánů či policie o jeho osobu. Žalobkyně ani její děti z důvodu kurdské národnosti žádné azylově relevantní potíže neměly. Konstatoval, že v Turecku žije kolem 20 milionů Kurdů, kteří tvoří nejpočetnější národnostní menšinu, z doložených informačních zdrojů vyplývá, že nejsou pronásledováni z důvodu své národnosti ve smyslu zákona o azylu, přičemž k různým ústrkům dochází i v zemích s vysokými demokratickými standardy. Po provedeném řízení žalovaný dospěl k závěru, že žalobcům z důvodu jejich kurdské národnosti v případě návratu do vlasti žádné nebezpečí nehrozí, nezjistil v jejich případě ani hrozbu reálného nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Replika a další vyjádření žalobců

7. Žalobci setrvali na své žalobě, neboť situace kurdské menšiny v Turecku je nadále kritická, výjimečný stav je od července 2016 (pokus o puč) opakovaně obnovován, bezpečnost a spravedlivý proces je zdecimován. Uvedli, že manžel žalobkyně i rodina byli vystaveni diskriminačnímu zacházení z důvodu své etnické příslušnosti a zažili policejní perzekuci. Manželovi žalobkyně a otci žalobců bylo vyhrožováno policií za legální podnikatelské aktivity. Žalobci proto mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu své kurdské etnicity. Tvrzení o diskriminaci Kurdů žalobci dokládají zprávou U.N. Committee on the Elimination of Racial Discrimination, která hovoří o vysoké nezaměstnanosti Kurdů a bránění jim v přístupu na trh práce. Dále uvedli, že Turecko se diskriminačně zaměřuje na kurdské etnikum v rámci boje proti terorismu (odkázali na webové stránky anglicky píšících deníků).
8. V podání ze dne 29. 10. 2019, nazvaném „Společné vyjádření účastníků řízení“ (*poznámka soudu*: tj. žalobců a manžela žalobkyně, dále také jen „společné vyjádření“), žalobci shrnuli svůj azylový příběh a popsali zejména potíže manžela žalobkyně. V bodě III poukázali na nutnost ex nunc přezkumu, tj. povinnost soudu zohlednit nové skutečnosti nastalé po přijetí rozhodnutí, které je předmětem opravného prostředku, k čemuž citují příslušné pasáže rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. C-585/16, a článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), podle kterého je odpovědností členského státu zajistit, aby měli žadatelé o udělení mezinárodní ochrany přístup k opravnému prostředku, který bude zajišťovat ex nunc právní a skutkové posouzení. Uvedli, že citovaný čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek.

9. V této souvislosti žalobci poukázali na zahájení vojenské operace dne 9. 10. 2019 tureckým ministerstvem obrany na jižní hranici Turecka (turecká vojska překročila hranici Syrské arabské republiky), která byla proklamována jako opatření, které umožní návrat syrských poživatelů mezinárodní ochrany, avšak zjevným cílem je dle žalobců vyčištění pohraničí od příslušníků kurdské národnosti. Uvedli, že z hlediska mezinárodního práva se jedná o nepřípustnou agresi Turecka v rozporu s Chartou OSN a mezinárodním právem. Žalobci připustili, že si jsou vědomi ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jsou však názoru, že jej pro nesoulad s právem Evropské unie nelze aplikovat.
10. V bodě IV společného vyjádření žalobci namítají, že se v případě návratu do vlasti obávají toho, že manžel žalobkyně a žalobce b) budou povoláni k účasti do válečného konfliktu. Tito se nechťejí účastnit konfliktu, který je v rozporu s mezinárodním právem, a jehož cílem je *de facto* etnická čistka Kurdů. Uvedli, že odepření vojenské služby z důvodu svědomí, náboženského nebo politického přesvědčení je v Turecku trestáno odnětím svobody. Namítají výhradu svědomí s tím, že odpírání vojenské služby z uvedeného důvodu je relevantní pro udělení mezinárodní ochrany (obsáhle citují evropskou právní úpravu a judikaturu SDEU k odpírání vojenské služby z důvodu výhrady svědomí). Žalobci zopakovali, že jsou příslušníky kurdské menšiny a jsou konfrontováni s vojenskými operacemi na jihovýchodě Turecka, svým názorem se vůbec netají a příslušné orgány se o jejich názoru dříve nebo později dozvědí (ostatně u manžela žalobkyně se tak již děje) a mohou být uvězněni a podrobeni nevyhovujícím podmínkám tureckého vězení a špatnému zacházení. Dále poukázali na porušování lidských práv a svobod ze strany turecké policie, na zneužívání protiteroristického zákonodárství, jakož i na to, že v Turecku není zajištěn řádný a spravedlivý trestní proces, což dokládají příslušnými legislativními změnami a zprávami o mučení a špatném zacházení s obviněnými v zemi jeho původu (odkázali na webové stránky zahraničních médií). Uvedli, že manžel žalobkyně a žalobce b) trpí závažnými onemocněními [manžel žalobkyně trpí cukrovkou a žalobce b) rakovinou - lékařské zprávy byly soudu předloženy]. Namítli, že se žalovaný v souvislosti s posouzením humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu nevypořádal s tím, že oba trpí těmito závažnými onemocněními. Z uvedeného důvodu bude dotčena materiální existence celé rodiny a dotýční se v případě návratu do vlasti ocitnou bez možnosti adekvátní lékařské péče. Doplnili, že posledních 180 dní pobývali na území ČR, nemohli si proto v Turecku platit zdravotní pojištění a nebudou tam oprávněni čerpat veřejnou zdravotní péči (uvedené vyplývá z Informačního listu Mezinárodní organizace pro migraci –Turecko).
11. Žalobci dále namítli, že žalovaný ze skutečnosti, že celá rodina opustila vlast na základě cestovního dokladu, vyvozuje, že jim nehrozí pronásledování, resp. nebezpečí vážné újmy. Pominou-li žalobci, že ohrožení v důsledku současného ozbrojeného konfliktu mezi Tureckem a Sýrií vyvolává potřebu udělení mezinárodní ochrany *sur place*, není skutečnost, že měli cestovní doklad dostatečným důkazem, který by mohl oslabit jejich obavu z pronásledování či vážné újmy. Odkázali na příručku UNHCR k postupu při určování právního postavení uprchlíků (body 47 a 48), z níž vyplývá, že pouhé držení platného národního pasu není překážkou udělení právního postavení uprchlíka.
12. Žalobci jsou na základě výše uvedeného přesvědčení, že jim svědčí právo azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to z důvodu, že jim původce pronásledování přičítá politické přesvědčení vyhraňující se proti politice vládnoucího režimu. Pronásledování má i

národnostní základ, neboť jsou Kurdové. Uvedli, že se pokusili řešit svoji situaci přesídlením do západní části země, ale protože ani zde se necítili bezpečně, rozhodli se pro opuštění své vlasti. Žádají proto soud, aby v souladu s přímým účinkem ustanovení čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice provedl úplné a ex nunc posouzení skutkové i právní stránky jejich případu, a to zejména s ohledem na ozbrojený konflikt se Syrskou arabskou republikou. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že žalobci nejsou oprávněni k požívání azylu na území ČR, dovolávají se udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. O žalobě rozhodl při jednání za přítomnosti tlumočnice jazyka tureckého.
14. V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu, z něhož ověřil, že žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 16. 10. 2017, doplněné dne 19. 10. 2017, a při pohovoru provedeném stejného dne uvedla, že všichni žalobci jsou turecké státní příslušnosti, kurdské národnosti, vyznávají islám, sunnitskou větev. Je vdaná, má čtyři děti. Dcera je vdaná a žije v Turecku ve městě Agri a nejstarší syn žádá o mezinárodní ochranu v Německu. Její manžel žádá spolu s ní o mezinárodní ochranu v ČR. Dále uvedla, že o politiku se nezajímá. Ve vlasti žili ve městě Agri (před odjezdem dům prodali), krátce pak pobývali v Izmiru a Ankaře.
15. Vlast opustili všichni společně dne 28. 1. 2017 legálně letecky z Ankary do Istanbulu, dále do Vídně a poté autem do Německa, kde požádali o mezinárodní ochranu. Po zjištění tamních orgánů, že disponují českými schengenskými vízy, byli na základě dublinského řízení dopraveni dne 16. 10. 2017 do ČR.
16. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že v Turecku je pro ně problematické žít, manželovi hrozí uvěznění, jeho kamaráda již uvěznili. Nemohla by s dětmi zůstat sama. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že se psychicky necítí dobře. Její mladší syn byl v Turecku operován s nádorem na ruce (v roce 2012) a podruhé těsně před odjezdem z vlasti v lednu 2017.
17. Ke svému životu ve vlasti uvedla, že do roku 2016 žili spokojeně. V té době začal mít její manžel problémy kvůli provozování svého obchodu se smíšeným zbožím v Agri. On a jeho kamarád, majitel vedlejšího obchodu, byli obviněni z toho, že prodávají zboží organizaci PKK. Její manžel se proti tomu ohradil s tím, že nikomu nekontroluje doklady a prodává každému, kdo do obchodu přijde. V červenci 2016 byl manželův kamarád uvězněn. Její manžel byl policií dvakrát vyslýchán. Neví, kdy přesně, ale ví, že poprvé to bylo „před vojenským pučem v roce 2016“ (tj. před 15. 7. 2016) a podruhé po něm. Zadržen byl celou noc i s nejstarším synem. Propuštění byli až ráno. Doplnila, že o uvěznění kamaráda (obchodníka) se dozvěděli během svého pobytu v Ankaře, kde pobývali se synem kvůli jeho operaci. Telefonicky jim to sdělila rodina, jakož i to, že je v obchodě a doma hledala policie. Rozhodli se do Agri nevrátit a raději Turecko opustit. Německo si jako cílový stát vybrali proto, že tam mají dost známých. Opuštění vlasti plánovali delší dobu, uvedený telefonát vše urychlil. Ke svým potížím uvedla, že sama žádné problémy ve vlasti neměla, problémy jejího manžela se týkají celé rodiny, která je něm závislá. Neumí si představit, že by její manžel byl uvězněn.

18. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, provedeného pohovoru a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecké republice, které jsou součástí správního spisu. Konkrétně vycházel ze Zprávy Freedom House – Turecko 2018, ze dne 22. 2. 2018; Informace OAMP – Turecko – Kurdové, září 2017, ze dne 27. 9. 2017; Zprávy Human Rights Watch – Turecko 2018, ze dne 1. 2. 2018; Zprávy Amnesty International, Turecko 2018, ze dne 22. 2. 2018; Zprávy reportéři bez hranic, Turecko, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018; Informace irského Dokumentárního centra pro uprchlíky, Turecko, Kurdové, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018. Žalobkyni byla dne 6. 4. 2018 dána možnost se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Této možnosti žalobkyně využila s tím, že ví, co se nyní v Turecku děje, žádné námitky neuplatnila, doplnění podkladů nenavrhl.
19. Při jednání zástupce žalobců odkázal na žalobu a další písemná podání učiněná žalobci, zejména na společné vyjádření ze dne 29. 10. 2019, v němž je reagováno na nové skutečnosti (tj. zahájení vojenské operace ze strany Turecka vůči Sýrii dne 9. 10. 2019). Dále zdůraznil bod III. tohoto vyjádření týkající se ex nunc přezkumu a odkázal na své dnešní vyjádření učiněné při jednání ve věci manžela žalobkyně (sp. zn. 32 Az 17/2018) vzhledem k tomu, že žalobkyně a její synové své azylové důvody odvozují od potíží manžela, které měl v zemi svého původu. Dále uvedl, že nezletilý žalobce c) je vážně nemocný, o čemž soudu předložil lékařské zprávy a tento má krom důvodů svého otce i své důvody žádosti, které se týkají jeho zdravotního stavu. Poukázal i na zhoršený zdravotní stav žalobkyně s odkazem na soudu předloženou zprávu z psychiatrické ambulance. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil správnímu orgánu, aby se těmito novými skutečnostmi, které nastaly v Turecku po odchodu žalobců, zabýval.
20. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření žalovaného k žalobě a rovněž odkázala na své dnešní vyjádření v řízení ve věci manžela žalobkyně (v něm k otázce ex nunc přezkumu uvedla, že „...žalovaný si je vědom situace na turecko-syrské hranici z října 2019 s tím, že soudní přezkum ex nunc je třeba vnímat tak, že soud posuzuje v rámci nových skutečností pouze to, zda existuje záruka (dle zákona), že žalobcovu opakovanou žádost o mezinárodní ochranu může žalovaný posoudit, či nikoliv. Navrhla, aby soud žalobu ve vztahu k napadenému rozhodnutí, jež bylo vydáno v roce 2018, jako nedůvodnou zamítl s tím, že pokud žalobce nyní cítí nové nebezpečí, které nemohl prezentovat při své původní žádosti, může se obrátit na žalovaného s opakovanou žádostí o mezinárodní ochranu, která bude ve světle nových skutečností opětovně posouzena.....dále namítla, že výše citované společné vyjádření je z hlediska skutkového nejen nepřipustným rozšířením žaloby, ale především je souborem hypotéz, spekulací a nepřipadných příměrů, které nyní hojně státní příslušníci Turecka, zejména Kurdové prezentují právě při soudních řízeních. Podle názoru žalovaného by měl soud napadené rozhodnutí zrušit pro nové skutečnosti v rámci přezkumu ex nunc pouze v tom případě, že by nabyl přesvědčení, že řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bude bez řádného posouzení nových skutečností zastaveno.“ K věci žalobců dále uvedla, že je nutné rozlišit skutečnost, že žalobci žádné vlastní obavy v průběhu správního řízení neprezentovali, jejich obavy jsou odvozené od obav manžela žalobkyně a otce žalobců b) a c). Otázkou možného udělení humanitárního azylu se žalovaný zabýval a řádně vypořádal straně 5 napadeného rozhodnutí.

21. Při jednání soud k důkazu konstatoval lékařské zprávy týkající se žalobce c) [v češtině, turečtině a němčině na čl. 41-54, ohledně stavu po dvou operacích (v Turecku) nezhoubného nádoru na ruce] a lékařskou zprávu žalobkyně z psychiatrické ambulance ze dne 19. 11. 2019 – posttraumatická stresová porucha v tíživé životní situaci (na čl. 77).
22. Zástupce žalobců v závěrečném návrhu (stejně jako ve věci manžela žalobkyně) uvedl, že institut opakované žádosti má sloužit ke zvrácení pravomocného a vykonatelného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, přičemž žalovaným navržený postup je v rozporu s právem Evropské unie. Odkázal na rozsudek SDEU ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. C-585/16, dle kterého je třeba, aby správní soud alespoň v prvním stupni přezkumu rozhodnutí aktualizovaně posoudil azylově relevantní důvody žalobce. Poukázal (jako ve společném vyjádření) na Výroční zprávu Amnesty International za rok 2017, ze které vyplývá, že špatné zacházení v rozporu s ustanovením čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, se v Turecku rozšířilo, a to jako reakce na události související s pokusem o puč dne 15. 7. 2016. K otázce humanitárního azylu uvedl, že žalobci mají za to, že žalovaný řádně neodůvodnil důvody, pro které se rozhodl jim humanitární azyl neudělit, zejména nezhodnotil, zda bude nezletilému žalobci c) poskytnuta náležitá zdravotní péče v Turecku. Odkázal v tomto směru na společné vyjádření ohledně skutečnosti, že nezletilý žalobce nesplňuje podmínky pro čerpání tureckého zdravotního pojištění, protože ani on ani jeho rodiče nebyli po rozhodnou dobu účastníky tohoto systému. Rovněž upozornil na zhoršující se psychický stav žalobkyně, který je rovněž relevantní z hlediska udělení humanitárního azylu, ale i z hlediska mezinárodněprávní překážky vycestování jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Setrval na žalobním petitu, náklady řízení nežádal.
23. Pověřená pracovnice žalovaného v závěrečném návrhu shrnula, že stěžejním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a jejích dětí jsou obavy z nedobré ekonomické situace rodiny v případě, že by manžel žalobkyně a otec dětí byl uvězněn, případně jinak by se nemohl podílet na ekonomickém chodu rodiny. Zdůraznila, že ekonomické důvody rodiny nelze podřadit pod žádný z azylově relevantních důvodů dle zákona o azylu. K namítanému nedostatku posouzení humanitárního azylu žalobcům uvedla, že žaloba ani její doplnění žádnou takovou námitku neprezentují, skutečnost, že se žalobci nepodíleli na zdravotním pojištění ve své zemi a sami tak zavdali příčinu k nedostupnosti z finančních důvodů, nelze podřadit pod žádné ustanovení zákona o azylu, tím méně pod humanitární ochranu. V napadeném rozhodnutí nechybí ani pasáž o tom, že nezletilý žalobce c) byl ve velké části svých zdravotních obtíží zdravotně léčen právě v Turecku. Setrvala na zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení nežádala.
24. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
25. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
26. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví,

náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

27. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
28. Krajský soud předně konstatuje, že stejného dne zamítl žalobu ve věci manžela žalobkyně a otce žalobců b) a c) [sp. zn. 32 Az 17/2018], neboť v jeho případě neshledal pronásledování z azylově relevantních důvodů ve smyslu § 12 zákona o azylu ani ohrožení vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
29. Z výpovědi žalobkyně vyplynulo, že ona ani její děti v zemi svého původu žádné vlastní problémy neměly, a to ani z důvodu své kurdské národnosti. Své potíže odvozují od potíží manžela žalobkyně a otce žalobců b) a c), který měl mít ve vlasti problémy kvůli provozování svého obchodu se smíšeným zbožím a tureckou policií byl dvakrát vyslýchán kvůli podezření, že prodává zboží organizaci PKK. Jak již soud předeslal v úvodu svého hodnocení, žalobu ve věci manžela žalobkyně jako nedůvodnou zamítl. Po individuálním posouzení případu žalobců dospěl soud k závěru, že žalobkyně ani její děti nebyly ve své vlasti politicky ani veřejně aktivní, a proto nelze dospět k závěru o jejich pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak nebylo prokázáno, že by mohly mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by jim takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobci jsou sice kurdské národnosti, z uvedeného důvodu však v zemi původu žádné vlastní potíže neměli. V žalobě pak toliko v obecné rovině namítali, že Kurdové nemají v Turecku žádná práva a nemohou se svobodně vyjadřovat.
30. Krajský soud k žalobní námitce o jejich pronásledování z důvodu kurdské národnosti uvádí, že je mu z jeho rozhodovací činnosti známo, že krajské soudy i Nejvyšší správní soud se dlouhodobě a opakovaně zabývaly posouzením otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku. Lze tak odkázat např. na nedávné usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, v němž uvedený soud v odstavci [13] konstatoval, že: „[v] poslední době odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného

posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 – 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 – 46; podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 – 154, či ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 – 23. Již dříve uvedl, že se „zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. (...) Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“ (usnesení NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28). Dále taktéž naznal, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 – 46) [Všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz].

31. Uvedené závěry lze plně aplikovat i na projednávanou věc. Ostatně situaci v Turecku po datu 15. 7. 2016 s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017-56 (v němž je zdůrazněna nutnost hodnotit situaci žadatele o mezinárodní ochranu z Turecka po uvedeném datu) žalovaný s poukazem na podkladové zprávy zhodnotil na straně 4 napadeného rozhodnutí se závěrem, že žalobci nebyli adresným způsobem (ve smyslu výše uvedené individualizace ani z důvodu své kurdské národnosti) pronásledováni. S uvedeným posouzením se krajský soud ztotožňuje. K obecné žalobní námitce týkající se porušování lidských práv a svobod ze strany turecké policie, zneužívání protiteroristického zákonodárství, tvrzení, že v Turecku není zajištěn řádný a spravedlivý trestní proces, krajský soud opakuje, že vůči žalobcům nebylo v zemi původu nikdy postupováno způsobem, který by bylo možné označit za azylově relevantní pronásledování. Tito žádné potíže se státními orgány či policií neměli. Krajský soud netvrdí, že v Turecké republice je vše po stránce dodržování lidských práv na požadované úrovni, to ale neznamená, že každý žadatel z této země, který v obecné rovině poukáže na uvedené nedostatky, by měl mít nárok na udělení mezinárodní ochrany. Krom již výše citované judikatury tak lze odkázat i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6 A 709/2001, v němž je uvedeno, že „azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“
32. Žalobci v bodě IV společného vyjádření uvedli, že v případě návratu do vlasti se žalobce b) [stejně jako otec] obává povolání k účasti do válečného konfliktu, jehož se nechce účastnit a namítá v souvislosti s tím výhradu svědomí jako relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud k této námitce konstatuje, že žalobce b) uvedenou námitku poprvé vznesl až v citovaném společném vyjádření ze dne 29. 10. 2019, tedy téměř za jeden a půl roku po podání žaloby a jejím doplnění (29. 5. 2018), proto ji

hodnotí jako nepřipustné rozšíření žaloby (srovnej ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby), a nepřihlížel k ní.

33. K žalobci tvrzené obavě z ekonomických potíží v případě uvěznění manžela žalobkyně krajský soud uvádí, že ekonomické potíže v zemi původu nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, v němž se uvádí, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“* Soudu proto nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobci nesplňují podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se krajský soud plně ztotožňuje.
34. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobců shledán zákonný podklad, neboť žádný z žalobců není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobci ničeho nenamítali.
35. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*

36. Pokud žalovaný v projednávaném případě odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, věku a zdravotního stavu žalobců (žalovaný zhodnotil zdravotní potíže žalobce c), který byl ještě v Turecku dvakrát operován s rukou a vzal na vědomí i tvrzení žalobkyně o jejích psychických potížích) neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající ve správním řízení zjištěné situaci žalobců. Krajský soud doplňuje, že ani v řízení před soudem předložené lékařské zprávy, potvrzující provedené operace v Turecku v případě žalobce c) a kontrolu jeho zdravotního stavu na území ČR (ten je stabilizovaný, žalobce není ohrožen na životě) či zpráva dokládající posttraumatickou stresovou poruchu v případě žalobkyně, nejsou způsobitelné uvedené posouzení zvrátit. Nebylo prokázáno, že by zde zmínění žalobci podstupovali nějaký typ speciální léčby, která by nebyla v Turecku dostupná. Ostatně žalobci ve své žalobě ani v jejím doplnění (tj. v rámci soudem stanovené lhůty pro doplnění žaloby) žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedli. Žalobci poprvé uplatnili námitky proti neudělení humanitárního azylu s odvoláním na svůj zdravotní stav a nemožnost čerpat zdravotní péči v rámci země svého původu až ve společném vyjádření ze dne 29. 10. 2019. I tuto námitku soud hodnotí jako nepřípustné rozšíření žaloby (viz ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.), a proto k ní nepřihlížel.
37. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
38. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
39. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
40. V § 14b zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Proti citovanému ustanovení žalobci žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnili.
41. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Žalobci neuvedli a žalovaný ani soud nenalezli žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobcům mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Ten byl v Turecku zrušen v roce 2004. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobcům hrozí v případě návratu

do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud se přiklonil k jeho závěru, že takové nebezpečí žalobcům nehrozí a souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že jim v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.

42. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Turecku neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Správní orgán v rámci uvedeného posouzení připustil, že ve východních oblastech Turecka u hranic se Sýrií existuje stav zvýšeného napětí a vojenské aktivity (podle Zprávy ČTK - Situace v Afrínu, ze dne 10. 3. 2018 a Informace OAMP – Turecko – Kurdové, září 2017, ze dne 27. 9. 2017), nejedná se však o válečný stav či ozbrojený konflikt ve smyslu § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ve většině oblastí Turecka je situace bezpečnostně stabilní. Dále uvedl, že žalobci mohou v případě obav z bezpečnostní situace v místě svého bydliště využít institutu vnitřního přesídlení a přestěhovat se do jiné klidnější oblasti Turecka. Z výpovědí žalobců je přitom zřejmé, že tak v minulosti učinili, před svým odjezdem z Turecka pobývali v Izmiru a v Ankaře, tedy nikoliv na problematickém území v blízkosti hranice se Sýrií.
43. K žalobcům namítané povinnosti soudu k ex nunc posouzení nových skutečností, tj. vojenské operaci tureckých vojsk na hranici se Sýrií z počátku října 2019, krajský soud odkazuje na výše citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, který v odstavci [15] uvedl, že při svém rozhodování „[r]eflektoval též aktuální (říjen 2019) vývoj v Turecku ve vztahu ke kurdské menšině, který souvisí s tureckou operací „Pramen míru“ spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie v oblasti Eufratu, která je pod kontrolou kurdských milic. Konstatuje však, že tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které již žalovaný s krajským soudem dříve hodnotili jako bezpečnostně problematické; nelze však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka. Především však Nejvyšší správní soud odkazuje na obecné pravidlo § 75 odst. 1 s. ř. s., které zakazuje správnímu soudu přiblížit ke skutkovým novotám, jež neexistovaly v době vydání rozhodnutí správního orgánu, byť judikatura dovodila možnost prolomení tohoto pravidla v některých výjimečných případech. Specificky pro oblast mezinárodní ochrany platí, že „soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlédnout k novým skutkovým okolnostem z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) pouze ve výjimečných případech. A to tehdy, pokud cizinec v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu nebo nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání správního orgánu, a zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení“ (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 – 65); dále upřesnil, že „v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany může nastat situace, kdy je třeba na základě čl. 10 Ústavy České republiky upřednostnit před aplikací § 75 odst. 1 s. ř. s. užití čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva“). Tato situace však nastává pouze tehdy, pokud by ve smyslu uvedených ustanovení Úmluvy mohlo navrácením žadatele o mezinárodní ochranu dojít k porušení zásady non-refoulement, respektive k ohrožení práva na život nebo k porušení zákazu mučení v důsledku zhoršení situace, ke kterému v zemi žadatele o mezinárodní ochranu došlo až po vydání rozhodnutí správního orgánu“ (rozsudek NSS ze

dne 10. 7. 2014, č. j. 4 Azs 119/2014 – 43). Dostatečné záruky respektování zásady non-refoulement navíc poskytuje řízení o správním vyhoštění (srov. § 179 zákona o pobytu cizinců), v němž by aktuální politický a bezpečnostní vývoj v zemi stěžovatelova původu musel být zohledněn.“

44. Krajský soud v projednávaném případě neshledal žádný důvod k tomu, aby se od uvedeného zhodnocení aktuální situace v Turecké republice Nejvyšším správním soudem, která plně dopadá i na žalobce, odchýlil. Proto ani udělení mezinárodní ochrany sur place není na místě. Obava žalobců z návratu do vlasti není v tomto směru důvodná. Krajský soud neshledal ani žádné důvody, pro které by vycestování žalobců do země jejich původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
45. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobcům nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 a § 52 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. prosince 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně